

KJELL GENBERG
ONDER VUUR

LITERAIRE THRILLER

Uit het Zweeds vertaald door
Mariëlle Maaswinkel

Uitgeverij de Rode Kamer

Oorspronkelijke titel *Löparna*
Verschenen bij Tre böcker Förlag AB, Göteborg
© Oorspronkelijke tekst Kjell E. Genberg, 2002
© Nederlandse vertaling Mariëlle Maaswinkel en
uitgeverij de Rode Kamer, 2008
Redactie Ton Lelieveld
Omslagontwerp Rolf van Kammen
Lay out Rough Design, Haarlem
Druk- en bindwerk Uniprint International, Budapest
1e druk maart 2008
ISBN/EAN 978 90 7812 408 5
NUR 305

www.rodekamer.nl

It ain't over
Till it's over
Yogi Berra

VRIJDAG

I

Bert Ringholm zat in zijn kleine, lichtgele Duitse cabrio waarvan de kap gesloten was. Hij had de auto geparkeerd pal voor de enorme villa die hij die avond een bezoekje wilde brengen. De eigenaar, die Weinberg heette, zou zo met zijn echtgenote naar het centrum de stad gaan; een vrouw met lichtblond haar die hij het jaar daarvoor in Miami had ontmoet. Ringholm was te weten gekomen dat ze vanavond naar een concert zouden gaan.

Een oude vrouw zoude met een boodschappentas en kwam over de stoep zijn kant op. Bert pakte een kam uit zijn binnenzak en drukte de zonneklep aan de passagierskant naar beneden. Deze kon zo opzij worden gedraaid dat hij bijna de hele ruit van het portier bedekte. Zo was het veel lastiger iemand in de lage auto te kunnen zien zitten. Aan de binnenkant van de klep zat een spiegeltje.

De kam gleed door zijn tamelijk lange blonde haar. In het halfdonker zag hij er bruiner uit dan hij eigenlijk was. Zijn bruine kleur was iets vervaagd sinds hij terug was van zijn wintervakantie op Kreta.

De vrouw met de tas ploeterde verder de heuvel op. Ze had niet eens zijn kant op gekeken. Het raampje aan de kant van Bert was iets opgedraaid. Hij hoorde een deur openen en weer dichtgaan. Eén blik op straat was genoeg om te zien dat Weinberg en zijn vrouw naar buiten liepen langs de massieve stenen trap met een leuning van zwart gelakt smeedijzer. Bert draaide het raampje snel omhoog en dook weg in zijn stoel, zo diep als zijn lange lichaam toeliet. Hij verborg zijn haar in de capuchon van zijn dunne bruine jack dat 's zomers zo lekker zat.

Het paar ging bij de heg naast de brievenbus staan. Na enkele

minuten kwam er een taxi aanrijden. De auto stak tegen het verkeer in de weg over en stopte vlak voor de heer en mevrouw Weinberg. Ze stapten in en de taxi reed de heuvel af in de richting van de stad. Bert lachte tevreden.

Vanavond zou hij zijn slag kunnen slaan.

Al een maand geleden had Martin Montén, de alwetende Montén, hem verteld wat er in het huis te vinden was. Weinberg en zijn nieuwe vrouw Alexandra waren ongeveer een jaar geleden in zijn juwelierszaak in Västra Nordstan geweest om ringen te kopen. Niet dat Alexandra meer ringen nodig had. Ze hing al vol met bling-bling, maar ze zouden gaan trouwen en dus hadden ze trouwringen nodig.

De heer Weinberg kwam enkele dagen later terug naar de zaak. Hij had een tas bij zich en toen Weinberg die opendeed en alle juwelen tevoorschijn haalde, begon de oude Martin bijna te hyperventileren. Martin Montén herkende sommige juwelen van Weinbergs eerdere bezoek aan zijn winkel. Kennelijk wantrouwde de man zijn aanstaande bruid, want hij wilde de kostbaarheden laten taxeren. Hij was zeer tevreden toen hij hoorde dat alles ‘echt’ en zeer kostbaar was.

Drie maanden daarvoor had Bert de opdracht gekregen. Vanaf dat moment had hij hard gewerkt. De discrete wijze waarop hij informatie over Weinberg had ingewonnen, had resultaat gehad.

De man had een dubbele agenda. Hij had ervoor gezorgd met een vrouw samen te leven, maar viel eigenlijk op mannen. In de chique wijk waar hij woonde was een vrouw slechts handig om nieuwsgierige blikken te voorkomen. Jonge jongens ontmoette hij op plekken waar die gewoonlijk te vinden waren. In de stad waren verschillende van die plekken. En aangezien Bert dezelfde geaardheid had, wist hij precies waar die plekken waren. Ongeveer zes weken geleden had Weinberg een kelner ontmoet die van Gotland naar Göteborg was verhuisd en nu in een van

de hotels vlakbij *Avenyn* werkte. De jongen was zo mooi als Adonis en zo stom als een rund.

Dat was Weinberg ook ooit geweest. Hij had in een roes van drank en erotische opwindung de jongen een keer mee naar huis genomen. De Gotlander had later luidkeels lopen opscheppen over dat bezoek en voor Bert was het niet moeilijk was geweest hem te versieren. De eerste keer was het begin mei en later zagen ze elkaar nog een paar keer. Na deze klus vanavond zou dat waarschijnlijk niet meer gebeuren. Bert betwijfelde of de knul wel doorhad dat hij hem had uitgehoord.

Hij deed zijn zachte latex handschoenen aan, pakte de kleine koffer van de achterbank en stapte uit de auto. Het hek was niet op slot en hij liep naar links waar hoge bessenstruiken groeiden. Vervolgens liep hij naar de achterkant van het huis waar hij onder het dak van de veranda uit het zicht was. De achterdeur, die in de woonkamer uitkwam, was afgesloten met een slot van goede kwaliteit.

Bert bestudeerde het nauwkeurig voor hij het gereedschap uit zijn zak haalde. Hij pakte zijn kleine dunne mesje. Met ingehouden adem begon hij één voor één de met veertjes gespannen metalen staafjes omhoog te drukken. Zorgvuldig hield hij vervolgens ieder staafje op zijn plek, want als er één zou terugschieten, kon hij opnieuw beginnen.

Het kostte Bert Ringholm een kwartier om het slot open te krijgen, maar er was dan ook geen enkel spoor van inbraak zichtbaar. Het feit dat de deur zo'n goed slot had – zonder alarm, dat had hij voor hij begon uitvoerig bestudeerd – gaf vertrouwen. Meestal betekende dit dat de huiseigenaar zich veilig voelde en daarom zijn kostbaarheden niet zo secuur verborg.

Bert deed de deur niet achter zich op slot. Zo zou hij gemakkelijk kunnen ontsnappen als er iemand onverwachts thuiskwam terwijl hij nog bezig was.

Hij volgde de kaart die hij in zijn geheugen had geprent en

die hem naar de slaapkamer op de tweede verdieping leidde. Op het bureau tegenover de open haard lagen wat sieraden. Met één blik constateerde hij dat ze niet de moeite waard waren. Het was geen goedkope kitsch, maar gewoon niet kostbaar genoeg om mee te nemen naar Martin.

De kluis stond in een hoek. Er stond een stoel voor die hij opzij schoof. Bert volgde het snoer van het bedlampje en vond een stopcontact, waarna hij de koffer neerzette en hem opendeed. Hij stopte de stekker van het verlengsnoer in het stopcontact en nam de boormachine mee naar de hoek. Daar begon hij links bovenaan in de kluisdeur te boren. Bert Ringholm voelde dat zijn voorhoofd begon te zweten. Dat gebeurde meestal, niets om zich druk over te maken. Zodra hij door de zes, zeven millimeter dikke stalen deur heen zou zijn, had hij een perfect gat en zou het zweten wel ophouden.

Het duurde tamelijk lang voor de boor houvast kreeg, maar uiteindelijk drong hij langzaam, laag voor laag door het staal. Ten slotte kon hij even uitblazen en deed het verlengsnoer terug in zijn koffer. Nu was het tijd voor de beitel en de rubberen hamer.

Aanvankelijk schampte de beitel langs het gat, maar dat was gebruikelijk. Toen kreeg hij grip en sloeg in het ritme van zijn hartslag met de hamer op de kop van de beitel. Het gat werd groter en groter. Nu zou het makkelijker worden. Hij verwisselde zijn gereedschap opnieuw. Het was tijd voor de koevoet. Hij schroefde de drie delen in elkaar om hem langer te maken, zodat hij meer kracht kon zetten. De klinknagels en de gelaste punten boden geen enkele weerstand en er was nauwelijks iets te ruiken van de brandisolatie. Vervolgens wist hij in slechts enkele minuten het slot te forceren. Met zijn vingertoppen kon hij nu de deur opentrekken.

Er was genoeg ruimte in zijn koffer om al dat moois in te doen. Bert lachte, zowel uit bewondering voor zijn eigen vakwerk als

voor de hoeveelheid kostbaarheden die hij te pakken had. Toen de juwelen in de koffer waren verdwenen en hij hem had dichtgeklikt, controleerde hij nog eenmaal de kluis. Achterin lag een stapeltje bankbiljetten. Zonder te kijken hoeveel geld het was, stopte hij de biljetten in zijn binnenzak.

Bij de open haard lag een stoffer en blik. Hij grijnsde nog steeds terwijl hij de rommel opveegde en in de kluis tussen de spullen gooide die er nog in lagen. Hij zette de stoel terug op zijn plek. Die camoufleerde de boel uitstekend. Met een beetje geluk zou de heer Weinberg tot de volgende dag niets in de gaten hebben.

Buiten op het terras trok hij de deur achter zich dicht en deed hem met het mesje op slot. Daarna was het een fluitje van een cent om de straat over te steken en in zijn auto met vals kenteken te stappen.